

for undersøgelse, er beliggende. Anmodningen bør i almindelighed indgives til fogedretten i den retskreds, i hvilken de lokaler der skal være genstand for undersøgelse, er beliggende. Indgivelse til fogedretten i den retskreds, hvor rekvisitus har hjemting, kan bl.a. være aktuelt i tilfælde, hvor beliggenheden af rekvisiti lokaler ikke kendes. Ordningen svarer til, hvad der gælder ved udlæg, jf. retsplejelovens § 487, stk. 1.

I visse sager, f.eks. hvor en formodet krænker har lagerlokaler i flere retskredse, kan der være behov for at kunne indgive anmodning til fogedretten i disse forskellige retskredse på samme tid. Dette vil der efter lovudkastet ikke være noget til hinder for.

Det fremgår af lovforslagets § 5, 2. pkt., at reglerne i retsplejelovens § 487, stk. 2-4, og § 491, stk. 3, finder tilsvarende anvendelse ved bevissikringsundersøgelse. Heraf følger bl.a., at fogedretten kan henvise anmodningen til en anden fogedret, hvis det findes væsentligt mere hensigtsmæssigt, at forretningen foretages ved denne fogedret, jf. retsplejelovens § 487, stk. 4, og at fogedretten kan foretage forretningen uden for retskredsen, hvis særlige grunde taler derfor, jf. retsplejelovens § 491, stk. 3.

Ifølge 2. pkt., er formkravene til en anmodning om undersøgelse, at den skal være skriftlig og indeholde de oplysninger, som påberåbes til støtte for anmodningen, samt de oplysninger, der i øvrigt er nødvendige for sagens behandling. Bestemmelsen er stort set identisk med retsplejelovens § 488, stk. 1, bortset fra, at en skriftlig anmodning er obligatorisk. Med hensyn til de indholdsmæssige krav til en anmodning om undersøgelse henvises til de almindelige bemærkninger pkt. 5.7. Det følger af lovforslagets § 5, 2. pkt., at retsplejelovens § 349 om afvisning i tilfælde, hvor en stævning lider af væsentlige mangler, finder tilsvarende anvendelse. Afvisning vil f.eks. kunne komme på tale ved helt uklare anmodninger.

Efter stk. 2, 1. pkt., fastsætter fogedretten tid og sted for forretningen, dvs. behandlingen af anmodningen om undersøgelse, og giver meddelelse herom til rekvirenten og rekvisitus. Dette svarer til fremgangsmåden ved forbudsforretninger, jf. retsplejelovens § 646, stk. 2, jf. § 491, stk. 1, 1. pkt., og § 493, stk. 1, 1. pkt. Hvis rekvirenten herefter udebliver fra forretningen, afviser fogedretten forretningen, jf. henvisningen til retsplejelovens § 492, stk. 1, i lovforslagets § 5, 2. pkt. Forretningen kan gennemføres, selv om rekvisitus udebliver, jf. § 2, stk. 4, 1. pkt.

Uanset hovedreglen om underretning af begge parter kan forudgående underretning af rekvisitus undlades i henhold til 2. pkt., hvis underretning må antages at medføre risiko for, at genstande, dokumenter, op-

lysninger på edb-anlæg eller andet, som er omfattet af anmodningen om undersøgelse, fjernes, tilintetgøres eller ændres. En sådan risiko kan f.eks. foreligge ved mistanke om krænkelse af edb-programmer eller andet beskyttet materiale i digital form. En adgang til at undlade at underrette den anden part består tillige efter reglerne om fogedforbud, jf. retsplejelovens § 646, stk. 2, jf. § 493, stk. 2.

I de tilfælde, hvor der fremsættes anmodning om, at rekvisitus ikke forud underrettes om forretningen, vil den sædvanlige fremgangsmåde formentlig blive, at forretningen begyndes på fogedrettens kontor til konstatering af, om betingelserne for ikke forud at underrette rekvirenten er til stede, hvorefter forretningen, hvis dette er tilfældet, fortsættes på rekvisiti forretningssted eller bopæl. Træffes der herefter afgørelse om undersøgelse, fortsætter forretningen hermed.

I konsekvens af § 1, stk. 5, vil der som udgangspunkt kun kunne foretages undersøgelse hos personer omfattet af retsplejelovens § 172, dvs. redaktører og redaktionelle medarbejdere, hvis der er tale om klare tilfælde. Forudgående underretning bør normalt ikke undlades i disse tilfælde.

Efter § 5, 2. pkt., finder retsplejelovens § 502, stk. 1, nr. 2 og 3, om udsættelse for at afvente udfaldet af en anden sag mv. tilsvarende anvendelse ved bevissikringsforretning. Hvis der f.eks. verserer en retssag om, hvorvidt rekvirenten er indehaver af den ret, som påberåbes som grundlag for anmodningen, kan fogedretten udsætte behandlingen af anmodningen på udfaldet af denne sag.

Ifølge stk. 3 skal rekvisitus, hvis denne er til stede, have adgang til at udtale sig, før fogedretten træffer afgørelse om, hvorvidt anmodningen om undersøgelse skal tages til følge. Dette gælder, selv om rekvisitus ikke har modtaget forudgående underretning om forretningen. Såfremt rekvisitus er et selskab, skal den ansvarlige direktør have adgang til at udtale sig. Ifølge lovudkastets § 5, 2. pkt., finder retsplejelovens § 500 tilsvarende anvendelse. Heraf følger, at fogedretten i fornødent omfang skal vejlede rekvisitus om hans retsstilling, og at retten eventuelt kan beskikke en advokat for rekvisitus. Beskikkes en advokat, skal forretningen i almindelighed udsættes, indtil denne er kommet til stede, jf. § 2, stk. 5, 2. og 3. pkt. I kraft af henvisningen i § 5, 1. pkt., finder reglerne om advokatbeskikkelse i retsplejelovens § 259, stk. 3, og kapitel 31 tilsvarende anvendelse.

Forretningen kan foretages, selv om rekvisitus ikke er til stede, jf. stk. 4. Er rekvisitus ikke til stede, finder det anførte om retten til at udtale sig og om fogedrettens vejledningspligt tilsvarende anvendelse på den